

LAI DZĪVO LIELĀS OKTOBRA SOCIĀLISTISKĀS REVOLŪCIJAS 45. gadadiena!

VISU ZEMJU PROLETĀRIE SI, SAVIENOJĒTIES!

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAŽOŠANAS PĀRVALDES ZONA

75 (2770)
22. gads

Trešdien,
1962. gada 7. novembrī

Maksā
2 kap.

Slavenā gadskārta

N. IVANOVS,
LKP rajona komitejas
pirmais sekretārs

tiskā darba trieciennieka nosauku-
mu. Komunistiski strādā arī viens
no rūpnīcas cehiem. Uzņēmuma
strādnieki mācās gan vakarskolā,
gan politpulciņos, gan kvalifikāci-
jas celšanas skolās.

Uzņēmumos lielāka kļuvusi pirm-
rindnieku saime, kas rāda paš-
aizliedzīga darba paraugu, īstenojot
partijas lēmumus. Viņu skaitā ir
Driksnas kūdras fabrikas ekskava-
torists b. Grantiņš, Lauktechnikas
rajona nodaļas ekskavatorists
b. Beinarovičs, rūpniecības kombi-
nāta galdnieks b. Linpurs un sim-
tiem citu.

Jēkabpilī un rajonā rit svarīgu
rūpniecības uzņēmumu celtniecība:
būvē keramzīta cehu, dzelzsbetona
rūpnīcu, rūpniecības kombināta me-
hānisko darbnīcu, rekonstruē aug-
ļu konservu kombinātu, Līvānu
stikla rūpnīcu.

Šogad paplašinājies skolu un
pirmsskolas iestāžu tīkls. Jēkab-
pilī nodota ekspluatācijā otrās vi-
dusskolas ēka 600 skolēniem, bēr-
nudārzs un mazbērnu nometne 100
bērniem, rekonstruēta Viesītes vi-
dusskola, Jēkabpilī ceļ ceturtais
vidusskolas ēku.

Deviņos mēnešos rajona pilsētu
dzīvokļu fonds papildinājies par
2532 kvadrātmetriem, tai skaitā Jē-
kabpilī vien — par 1933 kvadrāt-
metriem. Rajona centrā pašlaik
beidz celt 33 dzīvokļu māju. Nā-
košajā gadā 36 dzīvokļus saņems
rūpniecības kombināta un Lauktech-
nikas nodaļas strādnieki.

Rūpniecības uzņēmumu kolektīvi
cīnās par to, lai, izmantojot visas
ražošanas rezerves, pirms termiņa
izpildītu gada plānu, uzlabotu pro-
dukcijas kvalitāti, celtu darba ra-
žīgumu.

Neatlaidīgi risinājuši lauksaim-
niecības krasi kāpinājuma uzdevu-
mu rajona lauku darbaļaudis. Iz-
mainījusies sējumu struktūra. Pāk-
sāgu kultūru sējumi šogad pieau-
ga četras reizes, cukurbiešu lop-

barībai — vairāk nekā divas rei-
zes. Pateicoties kolhozieņu un
padomju saimniecību strādnieku
neatlaidīgajam pūlēm, arī šā gada
grūtajos apstākļos gūti ļoti rezul-
tāti. Tā, kolhoza «Leņina karogs»
ceturtajā brigādē, ko vada b. Le-
jiņš, ievākti 13 centneri ziemāju
un 80 centneri kartupeļu no hektā-
ra, sagatavots 350 tonnu skābba-
rības un 220 tonnu siena. Labas
ražas iegūtas komunistu b. Zvirg-
zdiņa brigādē kolhozā «Selga»,
b. Siliņa brigādē kolhozā «Dignā-
ja».

Ievērojami palielinājuši piena
kopileguvi, salīdzinot ar iepriekšējo
gadu, kolhozi «Ausma», «Druva»,
«Uzvara», Ašašienes padomju saim-
niecība.

Daudzās saimniecībās — kolhozos
«Strauts», «Lidums», «Padomju
Latvija», «Rožkalns», «Leņina ka-
rogs», «Odziņa» un citos gaļas
ražošana, salīdzinot ar pērnā ga-
du, sastāda 170—230 procentu.

Lieliskus panākumus guvuši
lauksaimnieciskās ražošanas nova-
tori un pirmrindnieki. Kolhoza
«Komunārs» slaucēja V. Čakstena
deviņos mēnešos no katras savas
grupas govju izslaukusi 3170 kg
piena, b. Stikāne Mežāres padom-
ju saimniecībā — 3161 kg, b. Svirk-
ste kolhozā «Zelta vārpa» —
3089 kg, PSRS Augstākās Pado-
mes deputāte, kolhoza «Draudzība»
slaucēja L. Brangale — 2968 kg.
Pļaviņu padomju saimniecības cūk-
kope b. Roģe nobarojusi 1030 cū-
kas, dodot valstij 80 tonnu gaļas.
Kolhoza «Leņina karogs» kom-
bainieris b. Siliņš guvis vislabākos
panākumus ražas novākšanā —
viņš nokopis 212 hektārus grauda-
ugu un 14 ha daudzgadīgo zā-
lāju sēklinieku.

Lauku ļaudīm vēl jāveic lieli
darbi — sekmīgi jānobeidz rudens
aršana, labi jāuzsāk un organizēti
jāturpina lopu izmītināšana kūts
periodā, lai liktu pamatu nākošā
gada panākumiem.

Sodien, lielajos svētkos, kopā ar
visu padomju tautu arī mūsu ra-
jona darbaļaudis vēlreiz demon-
strēs savu uzticību Komunistiskā-
jai partijai, savu apņēmību strādāt
vēl pašai aizliedzīgāk, lai ātrāk īste-
notu partijas nosprausto komunis-
ma celtniecības programmu.

Padomju valstij šodien izcila ju-
bileja — aprit 45 gadi, kopš tā
dzimusi Oktobra revolūcijas ugu-
nis. 45 gadi kopš jaunās ēras sā-
kuma cilvēces vēsturē! Cik ba-
gāts notikumiem šis vēsturiski
isais laika posms, kādas izmaiņas
Oktobra ideju ietekmē notikušas
visā pasaulē! Mūsu Padomju val-
sti — pirmajā sociālisma zemē no-
tikumiem bagāta ik diena, ik mē-
nesis, ik gads. Padomju cilvē-
ku sirdis pilda pamatots lepnums
par milzīgajiem sasniegumiem
rūpniecības un lauksaimniecības
attīstībā, par dižajām uzvarām
kosmosa iekarošanā. Oktobra 45.
gads sevišķi bagāts sasniegu-
miem — darba ierindā stājušās
jaunas rūpnīcas, elektrostacijas,
padomju cilvēki veikuši pasaulē pier-
mo grupveida lidojumu kosmosā,
Oktobra priekšvakarā palaista kos-
miskā rakete Marsa virzienā. Vi-
si šie sasniegumi gūti Komunistis-
kās partijas gudrajā vadībā.

Ne mazums darba uzvaru šo-
gad izcīnījuši arī mūsu rajona dar-
baļaudis. Viņiem šodien, lielajos
svētkos, ir par ko ziņot partijai
un valdībai. Rajona rūpniecības
uzņēmumu kolektīvi, cīnoties par
septiņgades ceturta gada plāna iz-
pildi pirms termiņa, deviņu mēne-
šu plānu kopprodukcijā veikuši
par 103 procentiem. Sevišķi ļoti
panākumi ir Līvānu lopbarības an-
tibiotiķu rūpnīcas ļaudīm, kas tre-
šā ceturkšņa beigās jau bija vei-
kuši gada uzdevumu par 103 pro-
centiem, komunālo uzņēmumu kombi-
nātam, cukurfabrikai, Krustpils
pienotavai un citiem uzņēmumiem.

Rūpniecības uzņēmumi kļuvuši
bagātāki ar tehniku, veikti pasā-
kumi ražošanas tehnoloģijas piln-
veidošanai. Viss tas sekmējis
darba ražīguma pieaugumu.

PSKP XXII kongresa lēmumu ie-
dvesmoti, strādnieki, inženierteh-
niskie darbinieki un kalpotāji rūp-
niecības uzņēmumos, celtniecības
un transporta organizācijās arvien
plašāk izvērs cīņu par komunistis-
kā darba trieciennieku, brigāžu,
maiņu, cehu nosaukumu. Šajā pat-
riotiskajā kustībā labas sekmes gu-
vis Līvānu stikla rūpnīcas kolek-
tīvs, kas cīnās par komunistiskā
darba uzņēmuma nosaukumu. 52
strādnieki te jau ieguvuši komunis-

LAIMONIS ZAKSS

Mēs vēlamies laimi

Mēs
mierīgas mākoņu laivas
milam,
Mēs
rudzu zelmeni,
mežus un pļavas
milam!

Mums gadu nav daudz —
Tikai četrdesmit pieci.
Bet tie ir labākie gadi —
Spēka un brieduma gadi.
Tādēļ

mēs šodien cilvēcei sakām:
— Nāciet ar mums!

Nāciet mums blakām!
Arī jūsu druvās zēl rudzi, zied pļavas,
Arī jums ir bērzu vai palmu birtālas savas.
Vai gribat, lai debesis saplona nāvē?
Vai gribat, lai uzliesmo draudīgie kāvi?
To cilvēki negrib,

to negrib neviens,
Kam dzīslās sarkanās asinis skrien.
Mēs vēlamies

namus un rūpnīcas celt,
Sev spēku kopējā draudzībā smelt,
Rakešu startus, vēltitus mieram,
Priecīgus smaidus,
Laimi.

PARTIJAS DZIVE

Ceļš vienmēr jaunu nemieru sola

Nākotne — tā nav tepat blakus, netālu un kā stafeti to no rokas nevar paņemt. Skaņīgā rītdiena jāizkaļ, jānorūda šodienas ēzē, ļaundim jāmaņa saprast un novērtēt sava loma, sava vieta un devums rītdienas cēlāju ierindā. Gadās, ka diena ir pagājusi, kājas smeldz aiz noguruma, bet partijas darbinieka veikumam šajā dienā vēl atzīmē ielikt par agri. To varēs pēc gariem mēnešiem, varbūt pat gadiem, kad cilvēks, ar kuru tu šodien runāji, pirmo reizi izjutīs istu prieku par labi paveiktu kopu darbu.

Partijas rajona komitejas instruktora Voldemāra Kļaviņa ikdienā pilna visdažādāko rūpju, simtiem neatliekami kārtojamu jautājumu. Viņš te, savas zonas kolhozos, pazīst turpat vai katru cilvēku, viņu rūpes, ikdiena un prieks grodi savijusies ar Voldemāra Kļaviņa paša dzīvi. Kā gan ne — Sunākste taču viņa dzimtā puse, un šejienes ļaudis viņu visur sagaida kā savaļo. Katrs labi zina: vienlīdz uzmanīgi viņš uzklausa gan to, kas veicams kopējās interesēs, gan to, kas kā smags akmens dažubrid uzgūlies sirdij un spiež.

...Ivanovu māmuļa, protams, mil savu meitu. Znotu un mazbērnu arī. Taču nesaskaņas jauno ģimenē bieži vien, liek viņai noraust par asarai. Gadu nosta vairs nav mazā, taču kolhoza «Komunārs» darba veicēju pulkā viņa nebūt nav pēdējā. Jaunajā liellopu kūti tā aprūpē lielu grupu grūsoņu, kārtīgi izpilda arī sardzes pienākumus. Tapat līdzās strādā viņas meita, kopjot 23 govju lielu grupu. Kūts gan mehanizēta, taču nesen pārbūvētajā daļā vēl visur nedarbojas automātiskā dzirdināšana, un arī bez tās darba daudz. Meita dažreiz palīdz, taču znotam nepatīk, ka sieva vakaros ilgi aizkavējas fermā. Un tad māmuļai nākas dzirdēt pārmetumus, ko viņa nemaz nav pelnījusi.

— Es labprāt dzīvotu atsevišķi, — viņa sūdzas partijas rajona komitejas instruktoram. — Tapat kaumiņos taču kolhoza mājā ir brīvs dzīvoklis. Vajadzīgs tikai mazs remonts. Jā, un tikai neaizmirstiet, lūdz, valdes sēdē atgādināt, lai norīko kādu meistaru, kas pabeidz pierīkot dzirdināmos traucīkus.

Voldemārs Kļaviņš vērīgi klausās vecās sievietes stāstā, uzmanīgi bloka — vakarā valdes sēdē noskaidros. Instruktors pratis aiz personīgā saskatīt kopējo: atsaucība tad, kad kārtojams kāds šķietami personīgs dabas jautājums, rada ļaudis lielāku darba prieku.

Tāpēc viņš neko neatstāj neievērotu, un ļaudis pret viņu dažkārt ir pat atklātāki nekā pret kolhoza priekšsēdētāju, brigadieru.

...Ukrainu posminieces Sociālistiskā Darba Varones Nadeždas Zagladas vēstule par to, cik augstu turams zemes kopēja gods, savilņoja katru šī darba darītāju. Ar lielu interesi to izlasīja arī Voldemārs Kļaviņš, un viņš tūlīt saprata, ka šī vēstule ienesīs patīkamas pārmaiņas daudzu cilvēku attieksmē pret darbu, pret kolektīvu. Toreiz soļus skaitīt nebija laika. Visos piecos savas zonas kolhozos viņš pazīst desmitiem, simtiem cilvēku. Pazīst — tas nozīmē, ka instruktors zina, kāda pieeja katram vajadzīga. Pirms brigāžu sapulcēm, kas notika katrā kolhozā, viņš rūpīgi jo rūpīgi pārsprieda šo vēstuli ar kolhozniekiem individuālās pārrunās. Šim iepriekšjam darbam ar ļaudīm tad arī varēja pateikties par to, ka sapulcēs saruna par lauku cilvēku attieksmi pret savu darbu iznāca principiāla, ka ļaudis bez kautrēšanās izteica savas domas par to, kas labs un kas slikts kolhozu darba organizācijā. Dažs labs kolhoza priekšsēdētājs, kas līdz tam mazliet skeptiski skatījās uz brigāžu sapulcēm, tagad atzina, ka pieredzējušo zemkopju padomi, ko šādās sapulcēs allaž izsaka vecie ļaudis, lieti noder.

Varbūt lasīto savu sapulcēs pārrunāto cilvēki ne vienreiz vien atcerējās, kad šīs vasaras un rudens grūtajos apstākļos varonīgi cīnījās par katru centneru izaudzētās ražas.

— Līdz svētkiem komunārieši ar darbiem tiks galā, — ejot pāri tukšajiem laukiem, kas salīgi tinas lietus miglāju seņēs, priecājas b. Kļaviņš. — Vēl tikai pēdējās cukurbietes, un viss būs kārtībā. Citos kolhozos arī tāpat, tikai, lūk, «Uzvarā» gan tā isti neiet...

Instruktoram daļa par visu. Visur viņš ir pirmajās rindās, kad jācinās par jaunā ieviešanu ražošanā, sadzīvē. Jā, arī te ir svarīgi ātrāk pārkāpt veco aizspriedumu un mānu sliekšņus...

...Nomira kāds vecs kolhoznieks. Viņš bija krietni strādājis kopus darbā, un tādēļ kolhoznieku kolektīvs viņam gribēja parādīt pēdējo godu. Viss jau bija norunāts: orķestris, koris, kas pavadīs aizgājušo. Un tad radās neparedzēts šķērslis. Mirušā radnieki, kas ieradās uz bērnu rīkošanu, stingri palika pie sava: bēres rīkos ar «svētā tēva» piedalīšanos. Jebkura pārliecināšana palika bez panākumiem, taču atkāpties arī ne-

varēja. Beidzot vienojās tā, ka «svētais tēvs» ieradīsies tikai mājās, bet kapos mirušo godinās viņa kolektīva biedri.

Vai tā bija sakāve? Nebūt nē. Voldemārs Kļaviņš šo gadījumu izmantoja... antireligiozajai propagandai. Kad viņš pēc tam kopā ar mirušā dēlu saskatīja, cik daudz samaksāts garīdzniekam, viņa palīgam un piecām «gaudotājām», iznāca apaļa summa. Te, taisnību sakot, nekāda agitācija vairs nebija vajadzīga. Svētku iedzīvošanās kāre pat uz citu cilvēku būdu rēķina bija redzama kā uz delnas, un šis gadījums lika pārdomāt dažam labam ticīgajam.

Cieši ieaudzis savas dzimtas puses ļaužu ikdienā, Voldemārs Kļaviņš plecu pie pleca ar tās ļaudīm savam rokām ceļ jaunu, labu dzīvi. Kas saskatīs, cik kilometru noietu pa dubļainajiem lauku ceļiem, taču tas ir tikai sākums lielajai komunisma cēlāju gaitai. Te neviens neprasa tiltus un asfaltus, jo grūti ceļi sola allaž jaunu nemieru, plašus apvārsņus.

L. CIRSE

Jēkabpils cukura rūpnīcas kolektīvs pirmsoktobra sacensībā devis raženu darba velti lielajiem svētkiem. Vīrs oktobra mēneša ražošanas programmas saraksts 8600 tonnu cukura.

Vislabākos panākumus sacensībā

TRIECIENA brigāde

Karstu elpu dveš lielās stikla masas kausēšanas krāsnīs. Plašajā cehā tveicīgi. Spēcīgi ventilatori telpā dzen veselām straumēm spirdzinošas gaisa plūsmas. Pavisam vasarīgi tērpušies strādnieki un strādnieces. Uguniņus lokus gaisā raksta pusšķidrā stikla pikas, ko uz gariem rīkiem veikli pasniedz pusautomātu operatoriem stikla padevēji.

Paša ceha malā novietota plašā prese. To apkalpo Ignatija Konstantinova brigāde. Pats brigadieris ir stikla masas padevējs, plecīgais Arkādijs Mniško apkalpo presi, Dzidra Priekule apdares strādniece, bet Jekaterina Petrova aiznes gatavo produkciju. Arēji šīs brigādes locekļi ne ar ko neatšķiras no pārējiem. Tās pašas veiklās, ierastās kustības, uzmanība un aku-

guva pirmās maiņas ļaudis inženieres Gaļinas Krastiņas vadībā, Rūdolfa Dārziņa vadītā difūzijas brigāde un Jāņa Platpīra filtrpreses brigāde.

V. ZEMĪTIS,

cukurfabrikas mikrobiologs

Attēlā: Ignatija Konstantinova brigāde darbā. No kreisās — gatavās produkcijas aiznesēja J. Petrova, presētājs A. Mniško, apdares strādniece Dz. Priekule.

bet kopīgi ar brigadieru izlabo defektu. Brigādes locekļi savās sociālistiskajās saistībās apņēmas pašā remontēt presi un to viņi arī veic. Visiem strādniekiem ir divas specialitātes, bet brigadierim un presētājam arī atslēdznieka arods.

Viena no pirmajām brigāde stādās sacensībā par komunistiskā darba kolektīva nosaukumu.

— Biedri, katram no mums jāiegūst arī komunistiskā darba trieciennieka nosaukums, — ierosināja brigadieris. Viņu vienprātīgi atbalstīja visi strādnieki.

Bet kļūt par komunistiskā darba trieciennieku var tikai izglītots cilvēks. Ignatij Konstantinovs bija starp tiem, kas, ilgi neprātojot, rakstīja iesniegumu vakarskolas direktorei. Sogad astotā klase, nākamgad devītā... Pēc dažiem gadiem arodzināšanām varēs pievienot gatavības aplieciņu, un tad... Aovāršņi kļūst arvien plašāki. Fabrikā strauji paceļas jaunais ražošanas korpuss, noliktavas, viena pēc otras top jaunas dzīvojamās ēkas strādnieku ģimenēm, jaunais ir ienācis katrā strādnieka personīgajā dzīvē. Arī Ignatija Konstantinova dzīvē. Izglītības turpināšana, radošs darbs, skaista atpūta.

Kad uzņēmumam uzdeva apgūt jaunu produkcijas veidu masveida ražošanu, svarīgu uzdevumu saņēma Ignatija Konstantinova brigāde. Rīgas vagonu rūpnīcai vajadzēja plašonus vagonu gaismas ķermeņiem. Elektrovilcienos būs redzams arī Līvānu stiklinieku darbs!

Ar lielu pacilitāti pirmsoktobra dienās strādāja stiklinieki. Uzņēmums pirms termiņa izpildīja desmit mēnešu ražošanas programmu. Četras dienas pirms termiņa veica oktobra plānu.

Pirmssvētku dienās liela grupa rūpnīcas strādnieku saņēma mazas sarkanās grāmatiņas ar Lēnina attēlu. Šis dokuments apliecināja, ka tās īpašnieks ir komunistiskā darba trieciennieks. Starp tiem bija arī visi Ignatija Konstantinova brigādes locekļi.

Strādnieki priecājās. Apdares iecirknis kļuva par komunistisko. Šo augsto un atbildīgo nosaukumu saņēma vairākas brigādes. Dienas kārtībā komunistiskā darba fabrika. Līvānu stiklinieki cieši apņēmušies izcīnīt šo goda pilno nosaukumu.

D. ZELTINS

Tajās varonīgajās dienās

Savu stāstu par revolucionārajiem notikumiem nevaru sākt ar 1917. gadu. Tas viss sākās jau daudz agrāk. Manam tēvam Preiļu pagastā toreiz piederēja 6 hektāri zemes un viena govys. Zirgams nebija, tādēļ pusi zemes vajadzēja atdot par atlikušās daļas apstrādāšanu. Atceros 1901. gadu: sausa, izkalnusi zeme, niecīga raža. Ar izkaptim plāvējam sīkos rudzus. Zeme ziemas iztiku mums nespēja dot. Tajā gadā mani, četrpadsmitgadīgu puiku, tēvs aizveda uz Līvānu stikla fabriku. Tā es kļuva par proletārieti. Katru dienu vienpadsmit stundas mēs, puikas, pienesām meistaram materiālus. Dzīvojam pussabrukusā šķūnī, kur glabājas akmeņogles. Pēc pāris gadiem fabrikants bankrota, un neizmaksāja algu par diviem mēnešiem. Visus strādniekus izsvieda uz ielas. 1903. gada beigās stikla fabriku pārņēma akcionāru biedrība, un tā atsāka darbu. Strādādams stikla fabrikā, es sagaidīju 1905. gada vētrainos notikumus. Arī mēs, pusaudži, dzīvojām līdzīgu streiku kustībai, piedalījāmies mitiņos. Reiz savu meistaru, kas mūs pļēsa aiz ausīm un sīta ar pātāgu, tačā izvedām pa rūpnīcas vārtiem. Parasti pirms streiku sākuma mēs, macekļi, ieņēmām mazo lokomotīvi, kas pārvadāja kūdras vagonetes, un devām garu sviļpi. Sapulču laikā pildījām sargu pienākumus, lai gorodovoji vai draugi nevarētu izjaukt strādnieku sanāksmes. Atceros, kā reiz dravāni ar zirgiem izdzināja mitiņa dalībniekus. Kāds zirgs mani piespieda pie sienas, bet vīrs galvas nozibēja līkais zobens. Tik tikko izglābos. Tālu atbalsodamies visās zemes malās, nodimēja Piektais gads.

1908. gadā sāku strādāt Videnskas stikla fabrikā netālu no Pēterburgas. Seit bija vēl grūtāki dzīves un darba apstākļi

nekā Līvānos. Algu izmaksāja tikai reizi gadā. Pārtiku iegādājāmies fabrikanta veikalā uz parādzimēm. Daudzi fabrikas jaunie strādnieki bija ļoti neapmierināti. Tā kā streiku organizēšanā mums jau bija zināma pieredze no 1905. gada, tad nolēmām arī Videnskā skaļi izteikt savu protestu. Pieteicām streiku, nosviedām instrumentus un vairāk nekā 600 cilvēku izgājām no cehiem. Viens no šī streika vadītājiem bija bolševiku partijas biedrs Mihails Jerofejevs. Skaidrs, ka pēc šī streika fabrika bija jāatstāj. Strādāju dažādās vietās — Līvānos, Rīgā. Atceros, ka zaudēju darbu Rīgā. Biju saslīmī, bet nebija pat naudas, ar ko aizbraukt pie ārsta. «Dienas Lapā» parādījās mazs rakstiņš, ka fabrikants nerūpējoties par saviem strādniekiem, kad viņi saslīmst. Izveseļojies aizgāju darbā. Bet mani sagaidīja šādiem vārdiem:

— Vari iet! Tādi gudrinieki mums nav vajadzīgi! Nesapratu, kas noticis — par rakstiņu avīzē es neko nezinaju.

Ar Mihaila Jerofejeva rekomendāciju 1911. gadā tiku uzņemts bolševiku partijā. Tajā laikā atkal atsākām aktīvu streiku un demonstrāciju kustību. Bieži nācās mainīt darba vietas. Spilgti atmiņā iespaidies gadījums, kad man partijas uzdevumā piedāvāja parakstīt dažus revolucionārās «Ciņas» numurus. Es neatteicos, kaut gan zināju, ka tas nozīmē kādu gadu pavadīt cietumā. Tomēr mans paraksts «Ciņā» neparādījās. Tādu redaktora «vietnieku» kā es bija daudz.

Manas atmiņas par 1917. gada revolucionārajiem notikumiem saistās ar Rēveli (tagad Igaunijas PSR galvaspilsēta Tallina). Tajā laikā strādāju šīs pilsētas celulozes un papīra kombinātā. Uzzinājuši par Februāra revolūciju Petrogradā, arī mēs, Rēveles strādnieki, izgājām demonstrācijā, savienojāmies ar revolucionārajiem matrožiem, atbrīvojām politieslodzītos no Margaritas un Jurjevaskas cietumiem. Vasarā notika vēlēšanas. Arī mani ievēlēja Rēveles Strādnieku un zaldātu deputātu padomē. Sākumā no vairāk nekā divsimt deputātiem mēs, bolševiki, bijām tikai divdesmit divi. Pāris reizes notika deputātu pārvēlēšanas. Oktobra revolūcijas laikā bolševiki Rēveles Padomē bija vairākumā.

Pie Padomes pastāvēja vairākas komisijas: gan palīdzības sniegšanai atbrīvotajiem biedriem, gan rūpnīcas komisija. Strādnieki mani izvirzīja par savu pārstāvi, kas kontrolē fabrikas administrācijas darbu. Izmantojot savas tiesības, piespiedām administrāciju izsniegt papīru avīzei «Okopnaja Pravda». Tajā laikā Nikolajevskas ielā 18 organizējās partijas komiteja, kuras sastāvā ietilpa biedri Anvelts, Repčinskis, Cederainis, Vikmanis, Kingiseps, Jansons, Vilmanis un citi bolševiki. Pēc legālās partijas komitejas nodibināšanas es pirmoreiz saņēmu partijas biedra karti. Kopā ar biedru Kingisepu nolēmām radīt partijas organizāciju arī celulozes un papīra kombinātā, sastādījām kandidātu sarakstu.

Trauksmainas sākās 1918. gada dienas. Rēveles padome bieži sarīkoja apspriedes, pārunāja, kā organizēt Sarkanās gvardes vienības cīņai pret vācu iebrucējiem un kontrrevolucionāriem, kā evakuēt uzņēmumu iekārtu un daudzus citus jautājumus.

Rēvelē iebruka vācu karaspēks un baltgvardi — pilsētas padome bija spiesta evakuēties. Nācās atspēkot tādu nepareizu viedokli, it kā Višgorodu — Rēveles vecpilsētu pie atkāpšanās vajagot sagraut. Lielākā daļa bolševiku bija pārliecināti, ka mēs atgriezīsimies.

Sākās grūtais ledus pārgājiens no Rēveles uz Helsingforsu. Tika noslēgts Brestas miers. Vācieši prasīja, lai mūsu kuģi vai nu atstāj Helsingforsu, vai ņem atslēgas no lielgabaliem, kas nozīmēja lielāko daļu Baltijas flotes atdot ienaidniekam. Lēnins deva pavēli nogādāt kuģus uz Kronštati. Revolūcijas vadoņa pavēli izpildījām. Kronštātē nodibinājām Revolucionāro komiteju, atlaidām meņševistisko padomi. Vēlāk kopā ar grupu matrožu devos uz Smolniju, kur b. Sverdlovs mūs norīkoja Kazaņas atbrīvošanai. Piedalījās kaujās pie Volgas un Kamas.

Ilgas laiks pagājis kopš tām trauksmainajām dienām. Sogad atkal biju Tallinā, viesojos Celulozes un papīra kombinātā. Igaunijas biedri mani uzņēma ļoti sirsnīgi, uzdāvināja piemiņas veltes. Vērojot pilsētu, atkal atmiņā atausa 1917. gads — Lielā Oktobra, cīņu un uzvaru gads.

G. PAVNIŅŠ,

PSKP biedrs no 1911. gada

Par spīti sarežģītajiem apstākļiem

Vai tad vēl jāstāsta, ka šis gads lauku laudim radījis daudzas sarežģītas un, teiksim atklāti — grūti risināmas problēmas. Bet, ja ir apņēmība, ieinteresētība, tad arī lieli šķēršļi atkāpjas. Tagad esam tikuši galā ar vienu no pēdējiem lauku darbiem — cukurbiešu novākšanu.

Arteļa valde vienmēr un visur stingri ievēro kolhoznieku materiālās ieinteresētības principu. To pareizi pielietojot, mums izdevās nesalīdzināmi augstākā pakāpē pacelt arī laukkopju darba aktivitāti. Tie, kam bija uzticēta cukurbiešu audzēšana, ne slikti pastrādāja. No Aloiza Groza koptā lauka uz pieņemšanas punktu nogādāja 7,2 tonnas, Jānis Pūrens izaudzēja 4 tonnu lielu ražu. Patikami, ka liela aktivitāte pastāvēja visos darba posmos, piemēram, transportēšanā labi strādā šoferi Volfrīds Girgens, Gothards Griķeris un citi.

Laikā mums izdevās novākt kartupeļus. Starp brigādēm izvērsās spraiga socialistiskā sacensība. Jāņa Abola brigādes ļaudis šajā ražas novākšanas posmā ierindojās pirmajā vietā. Kartupeļu laukus otrreiz pārārām, bumbulūsus rūpīgi iezīmojām, lai pavasarī varētu iestādīt labu sēklu. Nebija te arī bez grūtībām. Mitrā augsne mehanizators Jānis Dzikičs ar savu traktoru T-40 parādīja īstu meistariību kartupeļu rakšanā. Garš ir to cilvēku saraksts, kuri arī šīn darbu rādīja pozitīvu piemēru. Elvīra Guseva, Dzidra Jaunzeme, Minna Dāboliņa un daudzi citi izpelnījuši savu biedru atzinību par parādīto uzticību. Talkā atnāca arī Vārnavas pamatskolas skolēni ar savu pārzini b. Budreiko. Par novāktām 25 tonnām — liels paldies.

Visumā sekmīgi atrisinājām arī ražas novākšanas uzdevumu. Lietus laikā negaidījām uz tehniku, bet labību ņāvam ar rokām. Protams, nolēmām pienācīgi atgriezt grūtos pūķus. Valdes aicinājumam pļaut ar rokām atsauca liels skaits kolhoznieku. Jau 16. septembrī visi rudzi bija nopļauti un izkulti, ieguvām labus graudus, kā arī apsejām 200 hektāru ziemāju ar pašu audzētām sēklām. Ātri un sasprindzīti

nāti strādāja kaltes darbinieki, jo gaudi bija ļoti mīri un tos kaltēt nācās divās maiņās. Pēteris Pūrens, Nikolajs Kriščuks, Voldemārs Keņģis un Jānis Zandbergs krietni papūlējās, lai sējējiem nenāktos stāvēt dikā. Kolhoznieki tagad ir apņēmības pilni visdrīzākajā laikā nobeigt kulšanu, lai varētu atbērt sēklas fondus, norēķināties par savām līguma saistībām.

Ne mazumu grūtību pārvarēja traktoristi. Neraugoties uz to, ka mašīnas grima, mehanizatori Jānis Sopeiko, Pāvils Volkovs, Vasilis Jeluškins visumā izpildīja dotos uzdevumus. «Vajag» — teica traktoristi un darija visu iespējamo. Tagad traktoristi iesaistījušies rajona socialistiskajā sacensībā, lai ātrāk veiktu rudens aršanas plānu. Līdz 15. novembrim traktoristi apņēmušies apstrādāt 400 hektāru zemes.

Apmaksai, bez šaubām, liela nozīme. Bet tajā pašā laikā ar to vien nepietiek, lai risinātu grūtos uzdevumus. Vēl nepieciešama liela un stingra apņēmība. Tāda mūsu kolhozniekiem ir, ļaudis apzinās, ka katrs padarīts darbs sabiedriskajā saimniecībā ir ieguldījums, kas dos labumu plašam ļaužu kolektīvam tepat uz vietas, kā arī republikas mērogā. Pateicoties šādai apzinībai, mums, piemēram, izdevās valstij pārdot 25 tonnas piena vairāk nekā iepriekšējā gadā. Augstais apzinīgums palīdzēja slaucējai Fevronijai Naglovai, salīdzinot ar pērnā gadu, iegūt no govīm par 600 kilogramiem vairāk piena. Slaucējas gādājušas, lai arī ziemā noturētu stabilus izslaukumus. Helēna Lodziņa, piemēram, izaudzējusi 17 tonnas augstvērtīgu sakņu, no tām 12 tonnu cukurbiešu. Klaudija Plēpe izaudzējusi 9 tonnas. Neatpaliek arī cūkkopji. Emīls Rieksts valstij jau nodevis 311 barokļus, bet līdz gada beigām piegādās vēl 190 bekonus. Kolhoznieki ir pārliecināti, ka decembrī izpildīs arī gaļas pārdošanas plānu. Lielā Oktobra gadskārta kolhozniekos izraisījis lielu ražošanas aktivitāti. Valde un partijas pirmorganizācija apņēmušas to virzīt uz jauniem panākumiem.

I. HAITOVS,
kolhoza «1. Maijs» priekšsēdētājs

IZVĒLE BIJUSI PAREIZA

Attēlā: kolhoza labākā slaucēja Janina Bukša vaļas bridī.

V. BEĻEVICA foto

Cauri novembra rīta tumsai no tuvējās pļavas ieplakas pret kalnu kāpj miglas vāli. Pa taku uz govju kūti ierastā soli aizsteidzas trauslas meitenes stāvs.

Kolhozā «Daugava» visi labi pazīst nopietno un reizē dzīvespriecīgo jauniešu Janīnu Bukšu. Toreiz, pirms trim gadiem, kad viņa kopā ar ģimeni atnāca uz kolhozu strādāt, saimniecības ļaudis viņas acu ezeros izlasīja, ka uz šo meiteni var paļauties. Viņai uzticēja kopt 10 brūnāļu grupu. Jau ar pirmajiem darba soļiem kolhoza valde redzēja, ka izvēle bijusi pareiza. Caklā jaunie vīriem nenogurstoši rosījās fermā. Telpas katreiz tīri uzkoptas, brūnāļas rūpīgi notīrītas, laikā pabarotas, padzirdītas, izslauktas. Tādēļ arī Janīnai govīm dod pienu vienlīdz labi kā ziemu, tā vasaru.

Vasarā un rudenī govīm, atgriežoties mājās no ganībām, vienmēr atrod pilnus barības galdus ar āboliņa atālu, vīķauzām vai citu zaļbarību. Lai cik kādreiz tālu bija jābrauc pēc papildbarības, Janīnas govju grupai tās nekad netrūka.

— Ja esmu apņēmusies, tad arī jāstrādā tā, lai rezultāti būtu pēc iespējas labāki. Katrs kilograms piena ir kaut mazs, tomēr vērtīgs ieguldījums saimniecības kopējo ienākumu fondā, — spriež jaunā slaucēja.

Veicot ierastos ikdienas darbus, viņa vienmēr domā par to, ko vēl varētu darīt, kā strādāt turpmāk, lai rezultāti būtu labāki. Janīna domā arī par to, kā iekārtot telpas, lai varētu saņemt un kopt arī kādu grūsnu teliti. To varētu bagātīgāk, rūpīgāk piebarot, izaugtu labāka piena devēja. Piefermas lauciņš būtu jāapar jau rudenī, tad pava-

sari varētu ātrāk iesēt un raža arī būtu labāka.

Ja kādreiz jāatvieto gans, Janīna labprāt uzņemas arī to. Kaut rīta solis agri sāksis un todien atpūsties iznāk mazāk, taču govīm ir izganītas pa visām pļavu ielocītēm, grāvmalēm un rugainēm.

Lai arī kādas grūtības jāpārvar darba gaitās, jaunie vīriem pacietīgi, nekurnot tiek tām pāri.

— Ne jau vienmēr viss viegli dodas rokās, — spriež jaunie.

Kādreiz nākas mērot daudz lieku soli, lai vakaros atpūtas stundās, pārdomājot dienā paveikto, prāts būtu mierīgs.

Janīnai vienmēr ir sirsnīgs un silts dzīves skatījums. Laikam arī tāpēc viņai visam kam pietiek laika — gan vakaros palasīt iemīļoto grāmatu, pastrādāt kādu rokdarbu. Atliek laika arī palīdzēt mazajām māsām atrisināt kādu grūtāku skolas uzdevumu.

Ar savu neatlaidību Janīna šogad Oktobra revolūcijas 45. gada dienu sagaidīja ar labiem darba rezultātiem. Savas saistības — izslaukt no katras govīm gadā vidēji pa 2600 kilogramiem piena — viņa izpildījusi. Katra viņas grupas govīm jau uz 1. novembra izdevusi 2665 kilogramus piena jeb par 662 kilogramiem vairāk nekā tajā pašā laika periodā pērn.

Izpildot desmit mēnešos gada plānu, Janīna Bukša ierindojusies pirmajā vietā slaucēju vidū kolhozā. Rezumējot triju ceturksņu darbu, viņa izvirzījusi rajona jaunā lopkopēju vidū vienā no pirmajām vietām un saņēmusi komjaunatnes rajona komitejas ceļojošo mandātu.

L. MISTRE,
kolhoza «Daugava» zootehniķe

Lielā Oktobra saulē

Oktobra gaišos svētkus priecīgi sagaidīja arī Lauku tehnikas Jēkabpils nodaļas plašā mehanizatoru saime. Pirmsoktobra dienās ikvienā iecirknī bija jūtama iepatnēja pacilitāte. Par godu svētkiem traktoristi, buldozeristi bija devuši vārdu dot papildus ieguldījumu nosprausto plānu izpildē.

Patikami tagad rezumēt veikto. Sanāks krietni daudz. Lūk, uzņēmums ar uzviņu izpildījis kūdras ieguves plānu, mehanizācijas darbus.

Aiz katra skaitļa slēpjas sasprindzināts darbs, cieša griba, ar ko bija bruņojusies tā veicēja. Cilvēki strādāja, cik jaudāja. Mēneša laikā līdz 1. novembrim valējās nosusināšanas tikls pieauga par 730 hektāriem. Oktobrī bija paveikta vairāk nekā puse no gada plāna. Ja nebūtu ilgstošais lietus, varētu teikt, ka tā ir sava veida šturmešana, bet acīm redzami tagad jārunā par melioratoru kolektīva lielo apņēmību.

Gandrīz divdesmit dažādas specializācijas strādnieku, stāvošies darba sardzē par godu Oktobra 45. gadadienai, mērojušies spēkiem, lai iegūtu tiesības savā nozarē kļūt par teicamniekiem. Tagad uzvarētāju vārdi jau zināmi. Lai kļūtu par teicamu traktoristu, ekskavatoristu, buldozeristu, motoristu, fermu mehanizatoru, nācās salikt kopā prātu un gribu. Lūk, labākā drenu brigādiera nosaukumu iemantojusi b. Meiluse. Viņas vadītās brigādes ļaudis pirmie izpildīja gada plānu. Labākā daudzkausu ekskavatora mašinista nosaukumu izcīnījis šīs brigādes mehanizators b. Rudzāts. Ne lietus, ne mitrums neiebiedēja melioratorus. Labākā vienkāusa ekskavatora brigādes vadītāja nosaukumu ieguva komjauniešs Beinarovičs. Jau 1. oktobrī viņš gada plānu bija veicis 115 procentu apmērā.

Augstu tur traktora godu komunisti Jānis Angēns. Gada plānu viņš izpildījis ar krietnu uzviņu. Viņam pie 70 gadu, bet darba spara un degsmes ziņā var mēroties spēkiem ar vienu otru jauno. Ne visai sen kāds no pārvaldes inženieriem jautāja, kad viņš atpūšoties. Enerģijas pilnais vīrs paskarbi atteica, ka vēl neesot

pienācis laiks atpūtai. Atpūsties varēsot tad, kad augsne sasals.

Lai labāk izpildītu uzticēto pienākumu, vairāk jāzina, jāmacās. To arī daudzi mehanizatori dara. Darbu ar mācībām sekmīgi savieno komunisti Viktors Besarabovs. Viņš ļoti apzinīgi izpilda arī partijas organizācijas un arodbiedrības komitejas dotos uzdevumus. Šoferis komunist Jānis Mežaraups ne tikai apzinīgi veic savu tiešo darbu, bet tikpat uzticīgi sēž arī pie mācību grāmatām. Viņš sekmīgi macās Jēkabpils strādnieku jaunatnes vidusskolā. Šādus piemērus varētu uzskaitīt vēl un vēl. Pareizāk sakot, tādu cilvēku šodien ir vairākums. Kurš no viņiem labākais? Protams, plāna izpildes rādītāji runā paši par sevi. Bet galvenais un nozīmīgākais tomēr ir tas, vai darbs cilvēkam kļuvis par dzīves nepieciešamību, vai ir tikai iztikas avots vien. Šajā sakarībā gribas norādīt uz gados veco b. Piziču. Kad viņam uztic kādu darbu, nekad neseko jautājums: «Ko es par to saņemšu?» Mājas būvdarbos viņam gadījās nelaime, saspieda rokas pirkstus. Ārsts noteica mājas režīmu. Taču bez darba, bez romes viņš nevar nosēdēt — tāpat ieradās celtne un, ja nevarēja pats

pielikt roku, tad vismaz palīdzēja ar padomu.

Pagājušais gads kopš vēsturiskās partijas XXII kongresa. Paraugies apkārt, un vienu otru pazīt nevar, kā viņš mainījies uz augšu. Pirmsoktobra dienās par dižās Lēpina partijas biedru un kaujinieku kļuva brigadieris mašinists Antonijs Erts. Viņa darbs ir visu laiku raksturojis novadgrāvjus. Likās, ka tiešām nav iespējams turpināt izglītību, bet stāvēt uz vietas komunistam nozīmē to pašu ko atpalikt. To Erts negrib un nevar. Viņš sācis mācīties konsultācijas punktā, lai apgūtu astoņgadīgo izglītību.

Mūsu lielajā kolektīvā grūtu un sarežģītu uzdevumu atrisināšanā līdzīgi lietuvē krāsnij izkausējas jaunās komunistiskās sabiedrības locekļi ar augstām prasībām pret sevi un biedriem. Pirmssvētku dienās to it sevišķi varēja redzēt. Nebūs pārspīlēti, ja teiksim, ka kvēlo siržu liesma vēl gaišāk apspīd mūsu darbus. Tā ir varenā Oktobra saule, kuras neizsīkstošais gaišums ir mūsu panākumu ķīla.

R. EGLITIS,
Lauku tehnikas apvienības Jēkabpils rajona nodaļas partijas pirmorganizācijas sekretārs

SKAITĻI UN FAKTI

Ar katru gadu pieaug mūsu lauku tehniskā aprūpētība. No visām Padomju Savienības malām Jēkabpils pienāk sarežģītās lauksaimniecības mašīnas, kas atvieglo cilvēku roku darbu. Tikai šajā gadā kolhozi un padomju saimniecības mūsu rajonā saņēma 50 traktorus.

Sī gada 10 mēnešos rajona saimniecības saņēma 41 traktora arklu, 108 diskus un ecešas, 87 dažādus kultivatorus, 65 dažādu sistēmu sējmašīnas, 22 pašgājēju kombainus ar gumijas apriepojumu un 5 kombainus pielāgotus darbam mitrās augsnes.

Kartupeļu audzētāji jau šajā sezonā izmantoja 36 tikko saņemtās traktoru vilkmes kartupeļu rokāmās mašīnas, bet pavasarī no Lauku tehnikas apvienības Jēkabpils rajona nodaļas noliktavām aizveda 9 kartupeļu stādāmās mašīnas.

Lopbarības sagādātājiem darba ražīgumu šogad ļāva celt pavasara un vasaras periodā saņemtās 32 traktoru vilkmes zāles pļaujmašīnas, 9 traktoru vilkmes siena grābekļi, 13 skābarības novākšanas kombaini, 31 zaļbarības pastas sagatavošanas mašīna.

Lopkopības fermu mehanizācijas nolūkā Lauktehnikas apvienība šogad kolhoziem un padomju saimniecībām piegādāja 41 Skromaņa tipa mehāniskās slaukšanas aparātu «DPR-2». No rūpnīcas saņemtie aparāti dod iespēju vairāk nekā 900 govju slaukt mehāniski, aiztaupot vismaz 34 slaucēju fizisko piepūli.

Jēkabpils rajona kolhozi un padomju saimniecības 10 mēnešu laikā saņēma 40 kravas automašīnas.

Šogad rajona kolhoziem un padomju saimniecībām paredzēts pārdot 26322 tonnas dažādu minerālmēslu, tajā skaitā 16668 tonnas superfosfāta un fosforīta miltu, kā arī 5438 tonnas dažādu kālija minerālmēslu.

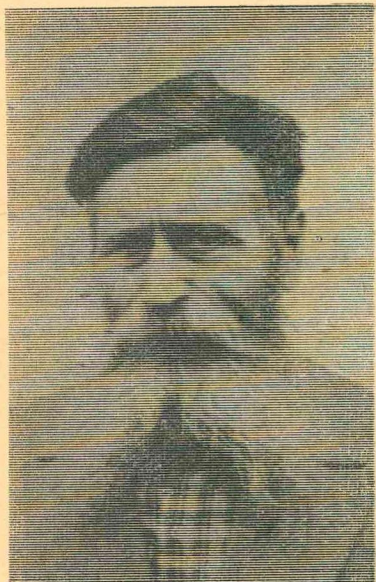
Pie Daugavas top Pļaviņu spēkstacija. Tās jauda būs 820 tūkstoš kilovatu — 12 reizes lielāka nekā Ķeguma spēkstacijai.

Latvijas kolhozos un padomju saimniecībās ir vairāk nekā 22 tūkstoši traktoru (rēķinot 15 zirgspēku traktoros), 2000 labības kombainu, 1300 skābarības kombainu un apmēram 10 tūkstoši automašīnu.

Mūsu zemes kolhozu un padomju saimniecību tīrums strādā 2 miljoni 72 tūkstoši traktoru (rēķinot 15 zirgspēku traktoros), 503 tūkstoši labības kombainu, 790 tūkstoši kravas automobiļu un miljoniem citu lauksaimniecības mašīnu.

Karogs—Spārnu mežniecībai

Priecīga vēsts pirmsoktobra dienās aplidoja Jēkabpils MRS kolektīvu. Par šā gada trešā ceturksņa sociālistiskajā sacensībā izcīnīto uzvaru starp republikas mežniecībām pirmā vieta, ceļojošais Sar-

Zalaku mežniecības motoristam Oskaram Upītim trīs ceturksņus pēc kārtas piešķirts goda nosaukums «Republikas labākais motorists».

kanais karogs, kā arī 1000 rubļu naudas prēmija piešķirta Spārnu meža izstrādāšanas iecirkņa kolektīvam.

Pirmajā un otrajā ceturksnī mežniecības laudis izcīnīja trešo vietu, bet tagad iegūts sacensības uzvarētāju pagodinātais nosaukums. Iecirknī visu ceturksni ritēja spraigs, saskaņots un ritmisks darbs, mežrūpnieki plaši pielietoja progresīvu kokizstrādes un transportēšanas tehnoloģiju.

Spārnu mežniecības kolektīvam šī ir dubultuzvara — viņi saņēma arī MRS ceļojošo Sarkanā karogu un pirmo vietu.

Otrajā un trešajā vietā ierindojās Zalaku un Viesītes mežniecību kolektīvi.

Spīdoši panākumi pirmsoktobra sacensībā vainagojuši Alberta Jurkevica un Imanta Caunes vadīto komplekso brigāžu kolektīvu darbu. Trešo gada ceturksnī pēc kārtas šīs Zalaku mežniecības brigādes ieguvušas goda nosaukumu «Republikas labākā kompleksā brigāde uz traktora bāzes».

Vesela rinda darba pirmrindnieku ieguvuši goda nosaukumu «Republikas labākais strādnieks» savā nozarē. Starp tiem ir šoferi I. Lubāns, I. Blāksenieks, celtni vadītāji V. Stivrīns, A. Volants, motoristi O. Upītis, A. Korskis, K. Druvnieks, koku pievedēji K. Bidla, V. Asaris, M. Grīne, kopšanas cir-

šu strādnieki H. Kūliņš, A. Lapinskis, kopskaitā 32 strādnieki.

Liela grupa pirmrindnieku saņēmusi MRS ceļojošos vimpeļus un Goda rakstus.

Par godu Lielā Oktobra 45. gadskārtai MRS kolektīvs virs desmit mēnešu uzdevuma izvedis 5100 kbm kokmateriālu. Ar uzviju izpildīts plāns mežmateriālu pievešanā un sagatavošanā.

A. KANIŅŠ,
Jēkabpils MRS inženieris-normētājs

Kārlis Bidla strādā par kokmateriālu pievedēju Zalaku mežniecībā. Arī viņš trīsreiz saņēmis goda nosaukumu «Labākais kokmateriālu pievedējs».

SVĒTKU GALDAM

Desmit tonnu desu un žāvējumu, 116 tonnu gaļas virs oktobra plāna izlaidis Jēkabpils gaļas pārstrādāšanas uzņēmums. Svētku galdam darba laudis varēja

iegādāties gaļas izstrādājumus plašā sortimentā.

Pavisam kopš gada sākuma uzņēmums virs plāna devis vairāk nekā 300 tonnu dažādas produkcijas.

V. ABOLIŅŠ

DIVAS JAUNĪBAS

Visi ceļi tavi—izvēlies!

...Skan pazīstams latviešu tautas dejas motīvs. No straujā soļa pusi sejas rotā sārtums, meiteni acis gaiši smaida. «Rucavietim» seko «Rudzu plauja», atkal dip soļi uz kluba grīdas. Tie ir kolhoza «Draudzība» jaunieši. Ritā viņi steigsies uz tīrumiem, darbnīcām, fermām... Viņu vidū ir arī kolhoza slaucēja Anastasija Lazovska — slaida meitene, liksmi starpojošām acīm, tādām pašām kā viņas draudzenēm.

Pēc deju mēģinājuma Nastja steidzas uz mājām. Abpus ceļam pretī debesīm no miglas iznirušas slaidas priedes. Šajā vietā ceļš ir taisns, un meitene domā, ka tieši tāds taisns ceļš ir katra cilvēka priekšā, tas ved cauri gan slaidu priežu audzēm, gan ražīgiem tīrumiem, smaržojošām plāvm. Un, ja cilvēks mīl šīs priedes, tīrumus un plāvas, — tas nozīmē, ka viņš mīl dzīvi. Ejot kopā ar biedriem, cilvēks nejūt nogurumu, viņam nav grūti, viņš var izcīrīt ceļu pat tur, kur tā nav. Nastja atceras, kā viņa pēc 7. klases beigšanas sāka strādāt kolhozā «Draudzība». Tas bija pirms četriem gadiem. Viņai nodeva kopšanā 15 grūsnas teles, vēlāk viņa slauca pirmieņu grupu. Varbūt dažbrīd bija pagrūti, bet meitene nebija darba un grūtību. Lazovsku ģimenē visi ciena darbu.

Kad pagāja pirmais patstāvīgā darba gads un Anastasija bija iekļuvusi kolhoza pirmrindnieku sa-

Attēlā: māte un meita Lazovskas.

rakstos, viņu sūtīja uz Rīgu, vajadzēja piedalīties dažādās sanāksmēs Jēkabpilī un stāstīt par savu pieredzi. Kāda tad bija viņas pieredze? Meitene zināja — tas ir neatlaidīgs darbs. Pagāja vēl pāris gadu, un talkā nāca mehanizācija. Tagad ar mehanismu palīdzību Nastja slauca 27 govju grupu.

Pārcilājot atmiņā savas dzīves spilgtākās epizodes, Nastja jau ieradies mājās. Pie vakariņu galda sapulcējas visa ģimene: tēvs kā vienmēr kaut ko stāsta par zirgiem, māsa Janīna un māte pārrunā par lauku darbiem, brālis iepazīstina ar jaunāko mehaniskajā darbnīcā. Janīna, Nastjas vecākā māsa, ir laukkopības brigādes pirmrindiece, bet brālis Jānis šoruden sāks karadienesta gaitas.

Dažreiz vakaros Anastasijai uzmācās domas, vai nevajadzētu turpināt mācības. Iespējas taču ir. — Vai tu, Nastja, negribi braukt uz Džerbēnes lauksaimniecības skolu? Izmācīsies par kontrolasistenti, atnāksi atpakaļ uz kolhozu. Mums speciālisti vajadzīgi. Nu, ko? — reiz ieminējās kolhoza priekšsēdētājs Vilbalds Dubults. — Padomā, Nastja! Dosim tev komandējumu.

Anastasija Lazovska ir izlēmusi: viņa brauks uz Džerbēni ar kolhoza komandējumu. Meitene iet pa savu izvēlēto ceļu.

Kalponei nebija laika...

Septiņi bērni, septiņas izsalkušas mutes prasīja ēst. Pavisam grūti klājās trūcīgam zemniekam buržuāziskās varas laikā. Tādēļ bērnus nācās sūtīt darbos pie bagātajiem saimniekiem. Katrīna, Anastasijas māte, toreiz bija jauna meitene. Viņa agri sāka savas kalpa gaitas. Visspīdēt par gani, tad par kalponi pie saimniekiem Lietuvā, Biržu rajonā. Mācīties Katrīnai neiznāca laika, viņas tēvam arī nebija tik daudz līdzekļu, lai visus bērnus izskolotu. Garajos ziemas vakaros Katrīnas māte paņēma ābeci un parādīja meitai burtus. Gandrīz patstāvīgi viņa iemācījās lasīt. Vienīgā lasāmviela bija dziesmu grāmata un bībele. Katrīna Lazovska, tagad vērojot, kā meita lasa no bibliotēkas paņemtās grāmatas, kā pošas uz deju vai kora mēģinājumiem, atceras savu jaunību. Toreiz kalponei nebija laika par tādām lietām pat domāt. Dziedāt kori vai spēlēt teātri varēja vienīgi saimniekmeitas un saimniekdēli. Tagad Katrīnai Lazovskai četrdesmit divi mūža gadi aiz muguras. Tas nav daudz, bet smagais darbs jaunībā, kurā patiesībā nebija jaunības, atstājis savas pēdas. Nastjas māte tomēr piedalās darbā kolhoza laukos. Šodien viņai nelielas smags sakumu kāts, tā nenoliek mugura biešu laukā, jo viņa zina, ka šo darbu veic sev, savam kolhozam. Tādēļ Katrīna Lazovska ir bezgala pateicīga padomju varai, kas viņai devusi jaunu spēku un enerģiju, kas pāvērsis visas iespējas viņas bērniem dzīvot pilnvērtīgu un laimīgu dzīvi. Jūtot blakus Nastjas dzīvespriecīgos soļus, vērojot viņas laimīgo jaunību, Katrīna Lazovska arī pati it kā kļuvusi jaunāka.

L. ZAKSS
Autora foto

PAR LABIEM ĻAUDIM

Sapnim šķēršļu nav

Veikli un precīzi kustas jaunās frizieres rokas.

— Šī matu sproga jānovieto, lūk, tā. Nu, redziet! Uzreiz izskatās labāk.

Vai atkal:

— Jums labāk pietāvēs gari mati. Tā būs gaumīgāk.

Sākus vārdus ik dienas saviem klientiem saka friziere Aija Biguža. Cik daudzas sievietes ir pateicīgas par viņas paveikto darbu! Mēs bieži nepadomājam par frizieriem, kas rūpējas par cilvēku gaumi, par viņu skaistumu, un atceramies šī vienkāršā aroda meistarus tikai tad, kad jāiet uz frizētuvu.

Aija Biguža mīl savu darbu. Viņas nākotnes sapnis mācīties kādā kosmētiskajā institūtā, lai padziļinātu zināšanas savā specialitātē. Šim sapnim šķēršļu nav — meitene šogad vakarskolā beigs 11. klasi un varēs kārtot iestāžu pārbaudījumus institūtā. Pagaidām viņa ir viena no labākajām frizierēm Jēkabpilī sievietes frizētavā, kas cīnās par komunistiskā darba kolektīva nosaukumu.

L. SALAS teksts un foto

—Leimaņi klausās!

— Hallo, Leimaņi? Savienojiet lūdzu ar kolhozu...

— Lūdzu, runāji!

Laipna telefonistes balss atbild abonentam. Citreiz, kad vads aizņemts, sakaru darbiniece lūdz mirkli izgaidīt. Seit abonentu nesāņemšs igns uzbēriens, asa atbilde, strups atteikums. Leimaņu sakaru nodaļas priekšiece Lūcija Kozuliņa un telefoniste Biruta Stumbiņa, kas apkalpo komutatoru, teicami pilda tik šķietami vienkāršos pienākumus. Vienkāršos? Mums tie šķiet parasti un ikdienišķi, kamēr viss norit bez traucējumiem, kamēr sakari darbojas nevainojami. Iedomāties, kas notiktu, ja pēkšņi trīsdesmit kilometrus no rajona centra pārtrūktu telefona sakari, aplūstu radioreproduktori, nepienāktu laikraksti un vēstules. Dzīve kļūtu neiespējama, vientuļa kā uz neapdzīvotas salas. Sakari ir mūsu saītes ar pasauli, jūtīgas nervu stīgas, kas ātri reaģē uz visu. Leimaņos tie darbojas teicami. Tas sakaru darbinieku nopelns.

Kas gan Mežgales kolhozā nepazīst pastnieku Jāni Puķīti? Katru

dienu viņš ir gaidīts viesis kolhoznieku sētās. Laikrakstus, žurnālus, grāmatas te lasa gandrīz katra kolhoznieku ģimene. Jaunākās grāmatas vien viņš šogad izplatījis par vairāk nekā 350 rubļiem. Labi savus pienākumus pilda ar otra pastniece Berta Blīve.

Jau gadu Leimaņu sakaru nodaļas kolektīvs augstu tur komunistiskās sakaru iestādes nosaukumu. Sasniegta augstākā pakāpe? Nē, tas ir sākums. Nepaies ilgs laiks, kad vienkāršās sakaru ierīces nomainīs automāti. Abonentiem būs ērtāk, sarunas neierobežos centrālās darba laiks. Bet sakaru darbs kļūs komplicētāks. Ar šīs dienas zināšanām būs par maz. Lūcija Kozuliņa turpina izglītību neklātīnes konsultācijas punktā pie Zases vidusskolas. Viņa nopietni gatavojas rītdienai, kvalificētam darbam. Pirmsoktobra sacensībā Leimaņu komunistiskā darba sakaru nodaļa no jauna izcīnīja pirmo vietu rajona sakaru iestāžu vidū.

D. SLIKŠANS

Ar laipnu smaidu

Attēlā: sanitāre Skaidrīte Saulīte.

Reti kādam cilvēkam ir tik piemērots uzvārds kā Jēkabpils pilsētas slimnīcas sanitārei Skaidrītei Saulītei. Terapeitiskajā nodaļā, kur viņa strādā, vienmēr valda tīrība un ideāla kārtība. Vāzes rotā svaigi ziedi, slimniekiem kļūst vieglāk, vērojot sanitāres laipno, kluso smaidu.

— Skaidrīte Saulīte ir viena no mūsu labākajām sanitārēm, — saka terapeitiskās nodaļas vadītājs Guntars Apsitis.

Ilggadīgā medicīnas darbiniece nenogurstoši veic savu vienkāršo, bet nepieciešamo pienākumu, rūpējoties par cilvēku veselību. Lai arī viņa nav ārste, nav medmāsa, taču sanitāres darbs ir tikpat vajadzīgs cilvēkiem, tikpat cildināms kā ikviens cits. Skaidrīte Saulīte pavadā slimniekus uz rentģena kabinetu, uz polikliniku. Šķiet, tur nav nekā sevišķa. Sanitāres darbu nevar izteikt skaitļos, procentos, bet to var mērit ar laipnājiem smaidiem, siltajiem vārdiem, vieglajiem soļiem slimnīcas gaitenīs un palātās.

L. SALZEMNIEKS
V. BEĻEVICA foto

Mūsu laikraksta nākošais numurs iznāks 10. novembrī.

Redaktore B. IKLĀVA

Avize iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tāruni: redaktores — 2342, redaktores vietnieci — 2262, redaktores vietniekam — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes kultūras un skolu nodaļu vadītājam — 2340, tiešais vads tālsatiksmēi — 7. Redakcija: Jēkabpilī, Brīvības ielā 212.

«Падомью Даугава» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориального производственного колхозно-совхозного управления.